

ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΣΕΡΤΑΡΙΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μες στο περιβόλι μου
Ασύλευτα μά μέρα,
Κι' είχα το Μαγιάτικο
Πλεωρή μου άγρεα.

Βαρεμένος στάθηκα
Μέσα στὶς μερσίνες.
"Ακου! — Πούθε νάρχουνται
Οι φωνὲς έπειτες!

Νέναι ξεφαντώματα;
"Αχ, ψαλμοὶ καὶ θρῆνοι!
Κάτον κλαδεντήρι μου,
Κάτον καὶ τάξιν!

Σ' ένα δέντρο άκνουμπησα
Μὲ δεμένα χέρια.
Βλέπω δράδα ἀντίκον μου
Καὶ περνοῦν ξεφτέρια.

Τὰ ξεφτέρια διάβηκαν
Κι δ Παπᾶς προβγάνει.
"Άγιος ἀθάνατος"
Ψέλνει κοὶ πηγαίνει.

Παλημάρια τέσσερα
Τὸν ἀκολονθῶνε,
Κ' ένα ξιλοκράββατο
Σιγοκουβαλάνε.

Μες στὰ νεκρολούλουνδα
Κόκκινα θεμέρο,
Αγικὲν στὸ πρόσωπο
Άνασηκωμέρο.

"Αχ, κοπέλλας πρόσωπο
Μὲ σβυσμένα μάτια,
Καὶ μάτια δηγη πόναιμε
τὴν καρδιὰ κομάτια!

Πάσι δυπρόδες τὸ λείψανο,
Φεύγει λύγο λύγο,
Καὶ τὴν ἔρμη μάνια τῆς
Πίσω του ξανοίγω.

Στέγνωσαν τὰ μάτια τῆς,
Πλύγητε ή φωνή τῆς.
Μόρο μοιρολόγι τῆς
Είναι οἱ γογγυσμοὶ τῆς.

Εἶδα κόρης λείψανο,
Καὶ τάξινι ἀφίνω.
Βλέπω τὴ μανούλα της,
Κ' ένα δάκρυο χύνω.

Σκέπασσα τὰ μάτια μου
Μὲ τὰ δυό μου χέρια,
Καὶ στὸ νοῦ μου ἀγράντενα
Τάργυρδα ξεφτέρια!

"Αροΐα τὰ μάτια μου,
Εἶδα δλόγυρδα μου,
Καὶ λονλούδια κοίταζα
Γιὰ παρηγοριά μου.

"Ακου! — Πούθε νάρχεται
Τάχολόγη ἐπεῖνο;
Νέναι κόρης λείψανο
Μὲ ψαλμοὺς κοὶ θρῆνο;

Δὲν είναι, δχι, λείψανο,
Μήτε μοιρολόγια,
Είναι ξεφαντώματο,
Είναι ἀγάπτης λόγια.

Πέντε νιοὶ λεβέντηδες
Βγῆκα μὲ τραγούδια,
Καὶ στὴ βρύση ἀντάμωσαν
Πέντε κοπελλούδια.

Στὸ λειβάδι κίνησαν,
Καὶ χορὸ παστήκαν.
Τάκουσαν κολλήγηδες
Κ' ἐκατὸ γενῆκαν.

Κόδιμε μου, τὴ θλίψη σου
"Η χαρὰ τὴ σβύνει.
Κόβε, κλαδεντήρι μου,
Κι δι γένη ἀς γένη.

(1890)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

είναι ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ γιὰ τὸ λαὸ καὶ δέχεται καταδέσεις ἀπὸ μεία δραχμαὶ κι ἀπάνω.

Σοῦ πλερώνει τόπο $4 \frac{1}{2} \%$ καὶ σοῦ δίνει πίσω τὰ χρήματά σου όποτε θελήσεις εἴτε ὅλα εἴτε μέρος ἀπὸ αὐτά.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σοβαρά). Δὲ θὰν μπορέσει νὰν τῆς ζητήσεις τίποτα, γιατὶ ἀπὸ τούτη τὴν δρά το Κωστής είναι διορισμένος σὲ Ήσην, δχι βέβαια δημόσια, τοῦ θάκριθοτελερώνεται; γιὰ νὰ συνηθίσεις νὰ δουλεύει.

Η ΑΣΤΡΟΥΓΑΛΑ (γελαστά). Μήπως ή θέση αὐτὴ ποὺ συλλογιστήκατε προσθάλλει τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ ἀδερφοῦ μου; Γιατὶ τὸ ξέρετε δά, δ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀδερφοῦ μου δὲ σηκώνει χωρατά....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (γελαστά κι αὐτός). Μὴ σὲ νιάζεις κι δ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀδερφοῦ σου θὰ πάρει κάπια σοβαρότητα ποὺ δὲ θὰν μπορεῖς πιὰ νὰ τὸν περιγελάς....

Η ΡΩΣΑΝΗ (ἀπὸ μέσα). Μὰ δὲ βγαίνεις κανεὶς νὰ μὲ ὑποδεχτεῖς; Χά, χά, χά! Κοτζάμ βουλευτίνα ἔρχεται!... Ελάτε λατόπ, ἐλάτε!...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Χρ! Μὲ τὰ χωρατά της μᾶς ἔρχεται....

Η ΑΣΤΡΟΥΓΑΛΑ (παγαίνοντας πρὸς τὴ μεσιανὴ πόρτα). Ετο: πάντα, χαρούμενη καὶ γελαστή, (φεύγει).

(Ο Στρωτὸς σηκώνεται ἀπὸ τὸν καραπὲ καὶ περπατάει ἀργά, καπνίζοντας τὸ πούρο του.

Η ΡΩΣΑΝΗ μπάινει καρατῶντας ἀπὸ τὴ μέση την "Αστρούλα".

Η ΡΩΣΑΝΗ. Αστρουλάκι μου, νάρθετς. Σὲ καρτερῷ ζήχως ἀλλο νάρθετς μεθαύριο σπίτι. Θὰ μείνεις

Η ΚΑΤΑΡΑ

Στὴ Ζηνούλα

Εἴμουνα τριῶ τεσσάρω χρονῶν. Τί μπορεῖ νὰ θυμάται κανεὶς τόσο μικρός; Οι ἄλλοι δὲν ξέρω μάτια μερικές δικές μου θύμησες.

Δυὸ τρία ἄλλα παιδάκια ποὺ παιζανε μαζί μου· τ' ἀδέρφια μου.

Μιὲρ ρόμπα ρηγωτή. Σὰ στεκότανε, καρμόμουνα πάνω της· σὰν περπατοῦσε, ἔτρεχα πίσω της. Τὴ ρόμπα τὴν ἀγαπημένη τηνέ φώναζα «μαμά».

Τὰ γένια τοῦ μπαμπά, ποὺ τσιμπούσανε σὰ βούρτσα· τὰ γόνατά του· τὴν ἀλυσίδα τὴ μαλακατένια· τὸ τεψκήι τῆς στάχτης, ποὺ κάθε βράδι τοῦ κουβαλούσα.

Κάτι άλλο θυμοῦμα: πιὸ καλά. "Απὸ ποῦ, ἀπὸ ποιόνα πῶς ξέφυγα δὲν ξέρω. Βρέθηκα σὲ μιὰ κάρμαρα μισόφωτη, θυμικόσμην. Σὲ ξύλινο μαῦρο κουτιὲ εἴτανε ξαπλωμένη ἡ γιαγιά μὲ χέρια σταυρωμένη. Γιγαντένια λαμπάδα φωτίζε τὰ σφαλιχτά της μάτια, τὸ κιτρινό της πρόσωπο.

Εύπνα, γιαγιάκα, ξύπνα. Κάποιος μ' ἀρπάξει ἀπὸ πίσω. Ἡ γιαγιά δὲν ξαναξύπνησε.

Θυμοῦμα: καὶ τὸν έαυτό μου. Ό μεγάλος καθρέφτης τοῦ σαλονίου μοὺ τὸν ἔδειχνε πουντραρισμένο. Στὸ κεφάλι φοροῦσα στραβά τὸ χουνὶ τοῦ πιερότου καὶ γύρω μου φούσκωνε ἡ στροσπαριμένη φορεσιά. Τέτοια ἡ πρώτη ἡ σύσταση. Καὶ τώρα ς κόμια πότε πότε περνῶ τὴν ἀσπρη ρόμπα μὲ τὰ φαρδιὰ μανίκια ποὺ τὰ παίρνω γιὰ φτερά, κ' ὀνειροπλέχτης πετῶ μακριὰ ἀπὸ τὴ λεπτρικόσμην τὴ ζωή. Πίκρες, βάσανα, πόθοι, πλουτοδίψα, πίσω, σλα πίσω. Στὸ πλάγιο μου ἡ πιερέτα σιγοτρέμει: ἀπὸ λαχτάρα ἔτοιμη μὲ διάπλατες φτερούγιες νὰ μ' ἀκολουθήσει στὸ ταξίδι τὸ ἀγέρινο. Μὰς φτάνεις ἡ ἀσπρόμια ἡ προστάτρι, τ' ἀσημοστάλλαχτα μᾶς φτάνουνε σύννεφα.

"Αμέτρητη χαρά. Τὰ τρίγωνα γυαλάκια ἀντιφεγγίζανε μυριόχρωμο τὸ φῶς τοῦ πολυέλαῖου. Γιομάτο τὸ σαλόνι ἀπὸ μάσκες. "Εγὼ θύμως μάτια είχα μονάχα γιὰ τὸ Μέγι "Αλέξαντρο. "Ασπίδα, θώρακας, περικεφαλαῖα λάμπανε στὸ φῶς. Στάθηκε μπρός μου μιὰ στιγμή, μὲ σήκωσες ἀψήλα καὶ κρατώντας με κεῖ πάνω μεῦ εἶπε — τόχικα πολλὰ χρόνια ὑστερά — «ἄ δὲν εἴμουνα 'Αλέξαντρος, ξήλεια νάμουν Πιερότος!»

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Ζηνούλα μέρα.... Θὰ δούμε τὸ ςράδι: καὶ τὴ διαδήλωση.... ("Αφίνοντας τὴ μέση της "Αστρούλας). Κύριε Στρωτέ, σᾶς χαιρετώ.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Κυρία μου!

Η ΑΣΤΡΟΥΓΑΛΑ. Δὲ βγάζετε τὸ καπέλλο σας; Δώστε μου τὴν μπέρτα σαχ....

Η ΡΩΣΑΝΗ. "Οχι, ζη: δὲν είμαι γιὰ πολύ. Βιάζουμα! Εχουμε καλεσμένους τὸ βράδι: καὶ πρέπει νὰ πάω νωρίς σπίτι... Θαρρεῖτε γέδαια, κ. Στρωτέ.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Μὰ σᾶς τὸ είπα. Θὰ διαβάσουμε καὶ τὸ λόγο.

Η ΡΩΣΑΝΗ. Θέλεις νὰ τὸν ἀκούσεις κι δ. Συλλιστός! Χά, χά, χά. Κι ἐ υποχειριστακὲς δὲ 'Αγιούντος! Κια φανταστεῖτε!.... Μὰ καὶ γώ θασια θασια γιὰ τὸ λέγο ςρθα δω. Θέλω νὰ τὸν ἀκούσω πρώτη καὶ πρώτη νὰ τὸν κρίνω.... Θάναι νόστιμος; αῖ;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σὰν κοροδεφτικά). Καὶ ή κρίση σας πάντα σεβαστή.

Η ΑΣΤΡΟΥΓΑΛΑ. Τὰ γούστο της κ. Ρωξάνης είληναι μοναδικό.

Η ΡΩΣΑΝΗ. Τὰ γούστο μου; Χά, χά, χά! "Α, μαργιάλια! Εέρεις καὶ κελακεύεις ἀδυνατίες!

Η ΑΣΤΡΟΥΓΑΛΑ (γελαστά). Τὴν ἀλήθεια!...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Δὲ μᾶς δίνεις, "Αστρούλα, τὰ χε-

Τότε γώ δ Πιερότος κοίταξα μὲ καταχρόνια τὴ φτωχή μου φορεσιά, στὰ μικρά μου στήθια ἔναψαν ὕμεροι πολεμόχαροι, κι Ἀλέξαντρος θέλησα νὰ γίνω. Ἀλέξαντρος δὲ γένηκα καὶ ἔναγύρισα στὸν Πιερότου τὶς χαρές, τοὺς γλυκόλυπους στοχασμοὺς καὶ τὰ φανταστικὰ φτερουγίσματα.

Πέρασαν τρία χρόνια.

— Σήκω, παιδί μου, σήκω. Είταν ἡ μαμά. Μ' ἀρπάζε ἀπὸ τὸ κρεββατάκι μου, καὶ παίρνοντάς με στὴν ἀγκαλιά της ὥρης σέξω. Τὸ σπίτι γιομάτο καπνός. Κάτασπροι βγαίνων ἥσκοις ἀπὸ παντοῦ καὶ κυνηγόντανε κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα. Στὸ δρόμο ξεφωνητά, ἀλαλαγμοί, καμπάνες καὶ σαλπίσματα.

— Μαμά, τὴν τρουμπετίτσα μου.

— Σώπα, παιδί μου, θὰ σοῦ πάρω μιὰ πιὸ μεγάλη, σώπα.

“Οἶω ὁ ἀγέρας ἄναμμένος. Φλόγες γιγαντίνες πηδούσανε ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πλαγιοῦ σπιτιοῦ. Ἀμέτρητα κεφάλαι στοὺς δρόμους. Πυροσβέστες δούλευαν τὶς τουλούμπες δαιμονισμένοι.

Πέρασε μιὰ μέρα. Ἡρθε ἡ ἀλλη ἡ νυχτιά. Εὔπνυσα. Σιμά μου ἀλλο κρεββατάκι. Ἡ καντήλα εἶχε σθίσει, μὰ κατάντικρυ ἔλαμπε ἀχτίδα μαλακάτινα. Πίσω κεῖ θὰ βρισκότανε βίβαια τ' ὅλογρυσο τοῦ παραμυθιοῦ παλάτι. Ἐκεῖ στὴν μέσην γαλάζιας κάμαρας, σὲ κρινοστόλιστη μέστα φωλιὰ θὰ κοιμότανε ἡ ὄμορφη βασιλοπούλα. Σὲ λίγο θὰ φτερώγυρες αἱρά της τὸ πουλί τὸ φωτεινό καὶ τὰ ἔνανθά ματό φυλλα θ' ἀνοιγόντανε σ' ὅλογρη ματιά.

Χάθηκε ἡ χρυσαφιὰ ἡ ἀχτίδα. Φῶς ἀφθονο ἐκλεισε τὰ ματιὰ μου μιὰ στιγμὴ καὶ σιμά μου βρέθηκε ἡ μαμά. Μὲ τὸ ἔνα χέρι ἀρπάζοντάς με καὶ μὲ τὸ ἄλλο σηκώνοντας τ' ἀδερφάκι μου ἀπὸ τὸ πλαγιὸν κρεββάτι, μᾶς ἔτρεξε στὴ φωτισμένη κάμαρα. Ἐκεῖ, μὲ τὸ κεφάλι χωμένο μὲς τὰ χέρια του καθόταν δικαίωμα.

— Θὰ σκοτωθεῖς, μ' αὐτά, μὰ γώ ; φώναξε ἡ μαμά ρίχνοντάς μας στὰ γόνατά του. Μᾶς φίλησε, μᾶς ἔσφιξε, κ' ἔπειτα σηκώθηκε καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λίσι μ' ἀγανάχτηση.

— Ζητιάνο νὰ τοὺς δῶ, στὴν φάθα νὰ φορθῆσει, π' ἀναθεμάτονα. Γυναῖκα εἴμουνα τρελλός Συγγρετέ με.

Τὴν φίλησε καὶ κείνη.

Ἡ χρυσαφιὰ ἡ ἀχτίδα ἔκρυψε χάρο ἀντὶς ἀφράτη πριγκηπέσσα, μὰ μὲ μιὰς ὄως περίσσιο κυρίεψε τὸ σκοτάδι, ὀρθώθηκε ἡ ἀρωστημένη ἡ ψυχὴ καὶ δέχτηκε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸν πόλεμο.

II

‘Ο πόλεμος εἶχε ἀρχίσει εἰκοσιπέντε χρόνια πρὸν, σὰν ἔφτασε δι πατέρας στὴν πρωτεύουσα ἀπὸ τὸ μα-

ρέγραφα;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Νὰ σᾶς τὰ ἔωσα. Ο πατέρας τάχει ἀφισμένη δῶ πάντα στὸ γραφεῖο του...Νὰ τα! (Παίρνει κάπια καρτά καὶ τὰ κοιτάζει). Μπά! Δὲν εἶν' αὐτά! Κι ὅμως μούντε φεύγοντας πῶς αὐτά είναι.

Η ΡΩΣΑΝΗ. Κρίμα!

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Μήπως τὰ πήρε μαζί του;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. “Οχι! Δὲ βραστοῦσε τίποτα μαζί του ἀμα ἔψυγε...”Α! Βυμήηηηα! Θὰν τάχεις στὴν κάμαρά του. Τὸ μεσημέρι: πούγειρε λιγάκι, τὰ πήρε μαζί του νὰν τὰ ἔναγαδιαζέσαι. Είναι ἔτερελλαμένος μὲ τὸ λόγο σᾶς δι πατέρας, κ. Δῆμο.

Η ΡΩΣΑΝΗ. Καὶ τοῦ, ιχρέω, τὸ ίδιο....Χά, χά, χά! Δὲν εἶν' ἔτοι;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (πρωπολά). Εγώ ;...Μὰ ἔγω... (Βιαστικά). Νὰ πεταχτῷ νὰν τὰ φέρω, κ. Δῆμο;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. “Α δὲ ἔχρισαι...”

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Νὰ ιχρεθῶ ; (φεύγει).

Η ΡΩΣΑΝΗ (πιάνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ Στρωτό. Βιαστικὰ κι ἀναμμένα). Ήδω !....”Ολο δῶ !....Δὲν μπορεῖς νὰ ἔκοπλήσεις ἀπ' αὐτέ τὰ σπίτι !...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Ούφ! Τὰ ίδια πάλι; Πάψε!

Η ΡΩΣΑΝΗ. Νὰ πάψω !....Δὲ σὲ συφέρνει, βέβαια!...Αὐτέ τὰ σαμαράθη, ή ‘Αστρούλα...

κρινὸ νησί του. Μερικές λίρες, ἔνα δύο ἀλλαζίες, μιὰ σπαρτιάτικη εὔκη κ' δέσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Μόλις θυμότανε τὸ σπητάκι πάνω στὴν ραχοῦλα, τὴν ἀκρογιαλία, κάτω κεῖ, μὲ τὶς φαρόβαρκες, καὶ τὸν κάμπο τὸ σκληρό, τὸν ἀχάριστο, ποὺ κακοθρέψει τὰ παιδιά μας. Τὰ μάτια ποὺ θὰ τὸν κάνωνε νὰ λαχταρῇ τὸ χωριανὸ σπιτάκι εἶχανε σθυστεῖ. Τὰ σπέποντες ἀπελέκητη ταφόπετρα.

Μιὰ καὶ βρέθηκε στὴν βασιλεύουσα, δὲν κοίταζε πιὰ πίσω τὸ νησιωτάκι. Ἐσφιγγε τὰ δόντια καὶ τὶς γροθίες, ἔβλεπε τὰ μαρμαρένα σπίτια—παλάτια τοῦ φαινόντανε—τὰ πλούσια ἐμπορικά, τ' ἀμάξια μὲ τ' ἀράπικα τ' ἀλογα, κ' ἔλεγε μέσα του: Κ' ἔγω τέτοια σπίτια θ' ἀπόχτησω, γιατὶ δχι; σὲ τέτοια ἐμπορικά θὰ μὲ περετοῦν καὶ θὰ σεργιανῶ μέσα σὲ τέτοια ἀμάξια.

Περνώντας ἀπὸ ἔνα μαρμαράδικο, σταμάτησε καὶ μ' ἀγοραστῆ ματιὰ ἀρχίσε νὰ σέτας καὶ πρόβλεψε διάρος. Μὰ γυναῖκα καὶ παιδιά στηλώθηκαν μπροστά στὸν ἀπελπισμένο τὸν ἀγωνιστὴ καὶ τότε κείνος σφίγγοντας τὴν πληγὴ του ἔδραξε τ' ἀρματά του στὸν πόλεμο νὰ ἔναμπει καὶ νὰ ἔναντικήσει.

Πέρασαν κι ἀλλα χρόνια, μισόφτωχα, κακομοιρασμένα, μὰ θέριες δι πληγωμένος δι γωνιστὶς μὲ τὸν πόλεμο τὸ μέλι τὸ ἀντρίσιο.

Ο ἀλλος χαμένος ἀπὸ τὴν μέση. Ἀρχες σπάσαν τ' ἔγγρια ψυχόρυπτα μὲ τοῦ ἡδονισμοῦ τὸ ζεψύχισμα; σὲ διάρεις ἔραγε οἱ ἀπάτηστες βαλθήκανε τὸ δέντρο νὰ ὄρθιστηλώσουν; Τ' ὅνομά του εἶταν ἀπαγρεμένο στὸ σπίτι μας.

Τὸ παληκαρίστιο θήρος ποὺ βασίλευε στὴν νησιώτικη φυγὴ ἀρχίσε σύρριζα νὰ σέτας καὶ πρόβλεψε διάρος.

Μὲ γυναῖκα καὶ παιδιά στηλώθηκαν μπροστά στὸν ἀπελπισμένο τὸν ἀγωνιστὴ καὶ τότε κείνος σφίγγοντας τὴν πληγὴ του ἔδραξε τ' ἀρματά του στὸν πόλεμο νὰ ἔναμπει καὶ νὰ ἔναντικήσει.

Τὸ παιδάκι γένηκε παληκάρι στὸ ἀναμεταξύ. Τ' ἀλέρωτα πανιά του θ' ἀνεμοφουσκώνανε σὲ λίγο καὶ περήφραν πλεούμενο θ' ἀνοιγότανε στὸ πέλαγο, δικό του νὰ βρεῖ λιμάνι.

Αντίκρου, ἀντίκρου, πατέρας καὶ γιός. Ο παλιός καραβοκύρης ἔδινε τὶς πρεπούμενες συβουλές στὸν πρωτόπειρο ποὺ ἔλογο γοργοκάριτο, ἔχους ἀνυπομόνωντας.

— Ακόμα μιὰ τοσά, παιδί μου. Τὴν ζωή σου, καθὼς πρᾶξη που, καὶ τὶς ἀσήμαντες ἀκόμα, νὰ τὶς κυβερνᾷ παληκαρίσια ψυχή. Τὸ κακὸ ποὺ εἶναι γὰν νὰ γίνει—στὸν κόσμο τούτο κανένας ἀναμαρτητὸς—καὶ κείνο νάναι παληκαρίσιο, στὸν ἀνοιχτὸν ἀγέρα, στὸ φῶς, κι δχι: κρύφιο, ταπεινό, κοπροσκούλικο.

Τὰ λόγια τοῦτα τ' ἔκουσε καὶ πρὶν, τὰ διάβασες καὶ σὲ βιβλία, στὰ εἴπαντας καὶ στὸ σκολεῖο, τώρα ἔλα μαζί μου νὰ δεῖς, νὰ πάρεις μαθηματικά.

— Σταθήκε δι πατέρας, μέτρησε τὰ σπίτια καὶ χτύπησε μιὰ πόρτα.

Ιλοιός εἶναι; φώναξε μιὰ γριάς ἀπὸ τὸ πατέριόντος.

Τὰς ἀπαντήσαμε καὶ μᾶς ἔνοιξε, βρῶμα καὶ δυσωδία μέσα.

Λέσσε καὶ σάπιζαν φορίμια σὲ καμιά κώχη τῆς αὐλῆς.

— Άπο τὸ Θέα νὰ τὸ βοῆτε ἀφεντικά. Εἶμουν παραμάννα του καὶ μῆνες τώρα τοὺς θέρεψε στὸν πόλεμο μου. Μὰ ποῦ γιατρὸς, ποῦ γιατρική καὶ δυναμωτικά.

Σταθήκε δι πατέρας, μέτρησε τὰ σπίτια καὶ

οὐδέποτε μιὰ πόρτα.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Μέγ! Αλέξαντρος εἶχε σταθεῖ μπροστά μου τ' ἀρχοντόπουλο τὴν ἀποκρητικὴν κείνην βραδιά, καὶ στὸ παιδιακήσιο μυημονικό μου τυπώθηκε ἀθάνατος γιὰ πάντα πολεμιστὴς κ' ἡρωας. Ο ἀλλος ἀνθρωπος ποὺ κατόπι γνώρισα, δὲ μέμπρηστης ποὺ φαντάστηκα μὲ τ' ἄναμμένο τὸ δαυλή καὶ τὸ σατανικό τὸ γέλοιο, δὲν εἶταν δι πεντάμορφος Αλέξαντρος μου, δχι.

Ναὶ ἐμπρηστής γένηκε τ' ἀρχοντόπουλο. Εκεῖ-

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ / χωδεφτικά. Ανέητη!

Η ΡΩΣΑΝΗ. Ήνα φιλάκι... Ελα νάγκαπισσιμε..

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (ἀπὸ μέσα δυνατά). Τὸ βρῆκα!

Τὸ βρῆκα!

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Ερχεται ή ‘Αστρούλα! (Τραβή-

ται καὶ πιγανει πρὸς τὸ τριπόδι. Η Ρωσάνη πάσι

καθέτει στὸν καμπανέ).

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ μπούνει καὶ τώρας τὰ χερόγρα-

φα. Αργγισα λίγο. Νὰ μὲ συμπαθεῖτε. Όσος νὰν τὰ

βρῶ....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Α, μπά! Δὲν ἀργγισε...Α, κυ-

